

ΓΙΑ ΤΗΝ "ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ,,

"Ύστερ' ἀπὸ τόσο θόρυβο, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ἀπόπειρες πούγειναν σὲ διάφορους καιροὺς γιὰ τὴν παράσταση τοῦ μονάχριδου σκηνικοῦ ἔργου τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, κι ἀπὸ τὸ μακαρίτη τὸ Χριστομάνο σὰν εἶχε τὴν νέα σκηνὴ κι' ἀπὸ τὴν κ. Δρακοπούλου κι' ἀπὸ ἵνα σωρὸ ἄλλους ἐρασιτεχνικοὺς ὅμιλους, παίχτηκε τέλος πάντων τὴν προπερασμένη Παρασκευὴ στὸ Δημοτικὸν «Τρισεύγενη». Τὴν ἡρωΐδα ἐπρόκειτο νὰ ὑποδύθετ (μιλάμε σὰ γιὰ κάτι ποὺ ἐμέλλετο νὰ γείνει καὶ δὲν ἔγεινε, γιατὶ γιὰ μᾶς πραγματικὰ ἡ «Τρισεύγενη» δὲν παίχτηκε) κ. Ζ. Παρασκευοπούλου καὶ τὸ ἔργο νὰ διδάξει δ γνωστὸς ἐρμηνευτὴς τῶν ἴψειων τύπων κ. Θ. Οἰκονόμου. Γιὰ τὸ ἔργο δὲ θὰ μιλήσουμε μονάχα δυὸ λόγια γιὰ τὸ πῶς, δυστυχῶς, παρουσιάστηκε θὰ ποῦμε. Ἡ καθένας τὸ ξέρει πῶς ἡ «Τρισεύγενη» τοῦ Παλαμᾶ δὲν εἴναι ἔργο σκηνικό. "Αν εἴχαμε τὸν πόθο νάνεδαστε στὴ σκηνὴ, αὐτὸς εἴτανε γιὰ νὰ μάθει κι' ὁ πολὺς κόσμος, τὸ κοινό, τὸν Παλαμᾶ, τὸν ποιητὴ Παλαμᾶ, ποὺ ἀπὸ μιὰ παράδοση καὶ μιὰ πρόληψη χτυποῦσε δίχως νὰ τονὲ γνωρίζει. Τὸ κοινὸ ποὺ γίνεται λοιπὸν τὸ Δημοτικὸ θέατρο τὴν προπερασμένη Παρασκευὴ δὲ γνώρισε οὕτε τὸν Παλαμᾶ, οὕτε τὸ ἔργο του.

Ἡ κ. Ζ. Παρασκευοπούλου ἔδειξε τὴν εὐγενικιὰ τῆς προσπάθεια, καὶ στὴν τρίτη πράξη μάλιστα, στὴ σκηνὴ τῆς Τρισεύγενης μὲ τὸν Πάνο Τράτα, φανέρωσε καὶ τέχνη, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ζηλευτή. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς, ἀν ἔξαιρέσουμε τὸν κ. Λούη πούταν δικαίωτερος δίχως συζήτηση καὶ τὴ δ. Βέλμου ὡς Ποθούλα μ' ὅλη τὴ μελιδραματικὴ τῆς ὑπερβολὴ σὲ πολλὰ σημεῖα, κανένας ἄλλος δὲν ἔπαιξε. Τὸ περίεργο μάλιστα είγαι ποὺ φαινόντουσαν δλοὶ ἀρκετὰ μελετημένοι. Αὐτὸς ἀποδείχνει πῶς δὲν εἴταν αὐτὸς ποῦπρεπε νὰ παίξουν καὶ πῶς τὸ ἔργο εἴταν ἀνώτερο ἀπὸ τὶς δυνάμεις τους κι' ἀπὸ τὴ διδασκαλία τοῦ κ. Οἰκονόμου ἀκόμη. Ὁ κ. Οἰκονόμου, θέμε νὰ ποῦμε, πῶς καθὼς δὲν μπορεῖ νὰ παίξῃ ρωμαϊκὸ ἔργο, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο πῶς δὲν ἔχει ρωμαϊκὴ συνείδηση, δὲν μπορεῖ καὶ νὰ διδάξει. Ἐπὶ τέλους αὐτὸς πούναι δάσκαλος, ἀφοῦ δουλεύοντας χρόνια καὶ δὼ πέρα καὶ στὴ Γερμανία, ἢ δὲν κάνουμε λάθος, δὲ μπόρεσε νὰ

δημιουργήσει περσότερους ἀπὸ τρεῖς δόλους γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἐκφότο του, πῶς φαντάζεται δτι ἀνθρώποι ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε τὴ μόρφωσή του, εὔτε τὴ σκηνικὴ τέχνη του, είγαι δυνατὸ νὰ παίξουν ἔργο σὰν τὴν «Τρισεύγενη», ἐπειδὴ παρακολούθησε τὶς δέκα ἥ τις είκοσι δοκιμές της; Ἡ καθὼς εἴπαμε ἡ «Τρισεύγενη» δὲν είναι ἔργο θεατρικὸ καὶ δὲν ἔχει σκηνικὴ δράση, τόσο περσότερο ἐπρεπε νὰ τὸ συλλογιστεῖ. Ἡ «Τρισεύγενη» είναι ἔργο ποιητικό. Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Οἰκονόμου μᾶς παρουσίασε τὸ Νίκαρο (τὸν ὑποδύθηκε δ κ. Βέλμος) ὃχι σὰ ρωμιὸ βιολιτζή, μὴ σὰν ἐντελῶς ξένο μέσ' τὸ ρωμαϊκὸ milieu. Είχε κάτι ἀπὸ τὸ Ράνκ, είχε κάτι ἀπὸ τὸν Ἰψεν, κάτι ἀπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου. Δὲν ξέρουμε ἀν δ Πχλαμᾶς ἔχει νὰ παίξει κανένα ρόλο σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση. "Ενα μονάχα ἔχω νὰ προστέσω, κι' αὐτὸς μιλῶντας τούτη τὴ στιγμὴ ὑποκειμενικά, πῶς τὴν «Τρισεύγενη» θὰ τηνὲ παρουσίαζε καλύτερα ἵνας ἐρασιτεχνικὸς θάσος ποὺ ἀπὸ μιὰ πραγματικὴ θέρμη γιὰ τὸ ἔργο κι' ἀπὸ ἓναν ἀληθινὸ θαμασμὸ πρὸς τὸν ποιητὴ θ' ἀποφάσιζε νὰ τὸ παίξει. Καὶ θὰ τὸ παρουσίαζε καλύτερα καὶ δίχως τὴ διδασκαλία τοῦ κ. Οἰκονόμου, γιατὶ ἡ σκηνοθεσία ποὺ ξέρει, δὲν παίζει γιὰ μᾶς τὸ σπουδαιότερο ρόλο μέσ' στὴν «Τρισεύγενη» καθὼς καὶ σὲ κανένα ἔργο. Εἰμι κι βέβαιος πῶς οἱ ἐρασιτέχνες αὐτοὶ νέοι θάνοιωθαν βαθύτερα τὸ ἔργο κι' αὐτὸς θᾶστανε. Δὲν μπορεῖ ν' ἀργηθεῖ κανένας πῶς ἡ παράσταση τῆς «Τρισεύγενης» παρουσίασε ἵνα κάποιο ὑποφερτὸ σύνολο, μὴ δὲ γυρεύαμε μεῖς αὐτό. Le coup a été raté. Δυστυχῶς!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ